

praktiserende Læge, Dr. Ulrich, fremsatte allerede i 1847 et Forslag gaaende ud paa, at den kommunale Lægehjælp ikke skulde besørges af Embedslægerne, men at disse udelukkende skulde have med Sundhedsplejen at gøre. Ærede Medlemmer vil finde dette nærmere omtalt i den Betænkning, der er omdelt til de ældre Medlemmer, og som Tingets yngre Medlemmer vil kunne faa i Bureauet.

Efter det foreliggende Lovforslag bliver det Embedslægernes Hovedopgave: At forebygge Sygdomme, særlig af epidemisk Karakter, og at være raadgivende saavel for Sognekommunernes som Købstadkommunernes Styrelser, i det hele taget for de administrative, civile Myndigheder, og ogsaa for de dømmende Myndigheder. Det er maaske gaaet adskillige, som det er gaaet et Par enkelte Medlemmer, der har henvendt sig til mig, at de har faaet det Indtryk, at det foreliggende Lovforslag ikke har nogen Betydning for Befolkningen, men kun for Lægestanden har overordentlig stor Betydning. Tilsyneladende kan de have Ret; men det gaar jo altid saaledes, at naar der i Tidernes Løb har udviklet sig et urimeligt Misforhold mellem Personer og det Vederlag, de faar for deres Gerning — hvilket selvfølgelig ogsaa i dette Tilfælde har bevirket, at Embedslægerne absolut ikke har kunnet efterkomme de Krav, som maa stilles til en Embedslæge i Henhold til den Udvikling, Hygiejnen er undergaaet i vort Folk — vil det koste Penge at reformere dette Forhold. Noget andet er det, hvis man vil ræsonnere saaledes: Vi skal være fri for alt for mange af den Slags Bestemmelser, der kan indsnævre den personlige Frihed, og som kan skaffe snart det ene, snart det andet Erhverv Besvær, og som til syvende og sidst ikke har noget paa sig.

Jeg har med Interesse læst en Del af de Forhandlinger fra fremmede Lande, der er tilsendt os, og hvorom man har søgt Oplysning gennem Kommissionens Formand og Sekretær, for at gøre det indlysende for Kommissionens Medlemmer, hvilken Betydning det har for en Befolkning, at Sundhedsplejen og Hygiejnen varetages paa den bedst mulige Maade. Jeg mener, at det er urigtigt kun at se denne Sag fra et Lægestandpunkt eller fra et Lønningsstandpunkt. Vi har jo alle været Vidne til, at der snart her og snart der er opstaaet en Epidemii, sidste Sommer saaledes i en københavnsk Nabokommune. Man kan ikke vide, om en energisk Indgriben af en i Hygiejnen veluddannet Mand ikke kunde have forhindret Udbredelsen af denne Epidemii. Jeg kaster

ikke nogen som helst Skygge paa den paa-gældende Distriktslæge, det kan godt være, at han har gjort alt, hvad han kunde gøre; men det udelukker jo ikke, at der kan tænkes at være Læger, som ikke var den Opgave voksen at træffe Foranstaltninger, der kunde hemme en Epidemii Udbredelse, og som ved ikke at træffe saadanne kunde foraarsage Befolkningen paa vedkommende Sted og dermed hele Samfundet overordentlig stort Tab. Jeg vil derfor gerne bede ærede Medlemmer om ikke udelukkende at betragte Sagen som et Lønnings-spørgsmaal for Lægerne.

Der er for mig ingen Tvivl om, at der til at være en dygtig Embedslæge, som netop skal have Indseende med og træffe Bestemmelse vedrørende Sundhedsforholdene i al Almindelighed, nødvendigvis kræves, at han ofrer sig for denne Sag, saaledes at han ikke alene kan aflægge den Prøve, der forlanges, men ogsaa følge med i den Udvikling, som finder Sted paa Hygiejnens Omraade. Paa dette Punkt er jeg uenig med det ærede Medlem, som nylig talte, idet det forekommer mig, at han udtalte alt for stor Glæde over, at den højt-ærede Justitsminister var gaaet med til Kommissionsflertallets Affattelse, hvorefter Embedslægerne herefter bliver saavel Embedslæger som privat praktiserende Læger. Det forekommer mig ogsaa, at der var noget ulogisk i hans Udtalelser, i den Beundring, det ærede Medlem lagde for Dagen for den Prøve, der i § 2 er bestemt for Embedslæger, naar man sammenholder denne med hans Udtalelser om det rigtige i, at Embedslægerne fik Lov til at praktisere. Kommissionens Mindretal var stemt for at forbyde de Læger, der blev ansat som Embedslæger, at have privat Praksis. Den højt-ærede Justitsminister har ved Lovforslagets Fremsættelse ligesom nu det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (Kierkegaard) udtalt, at det er heldigt, at de fremdeles fik Ret til at praktisere; thi hvis de blev rene Embedslæger, vilde de kun blive Kontormænd og ikke faa den nødvendige Føling med Befolkningen. Jeg indrømmer, at der kan være noget i den Betragtning. Men de, der har stillet Forslag om rene Embedslæger, har særlig lagt Vægt paa, at de Personer, der bliver ansat som Embedslæger, ikke skal være afhængige af den Befolkning, hvis Interesser de kommer til at varetage.

Hvis Fremstillingen af visse Levnedsmidler kunde ske paa den Maade, at den Klasse, der sidder paa Flæsket her i Samfundet, ikke blev berørt af Epidemier og